

Varga Sándor

Kifosztva

kifoszt ez a kor
mindenem elveszi
nekem már csak az marad
ami még bennem emberi

kifoszt az idő
mindenem elveszi
végül már az életem
az életem is kell neki

Túl a léthatáron

az éjszaka és hajnal határán
mikor a sötétség fénybe vált át
álmainkból furcsa csodalények
ébredlétünkben még tovább élnek

vagy csak álmodva álmodunk létet
amelyben jobbak vagyunk mint ébren
mert minden mi volt és van csak álom
túl innen túl a léthatáron

Görbetükör

Feldereng a tükrömből a múlt
kamaszmásom

félek tőle nehogy öregnek
vénnék lásson

hát nem nézek többé tükörbe
mert még görbe-

tükrön láthatom majd képem
és a vége

hogyan visszakacsint rám a végem
létem réme

Időnként

szokások normák szabályok törvények
szövevényrendszerében kell hogy éljek
mint ahogyan a csillagok az égen
a sötétből időnként fel-felfénylenek
míg szikrákat szór belőlem a lélek

Jó lenne ...

semmi sem tökéletes
csak a semmi
jó lenne hát
csupán semminek lenni

mert mi már nem is ami
sosem is volt
élő se holt
az kéne örökké lenni

ahogy világosodás
a sötétbe semmisül
ahol semmi sem csodás
és a lét nemlélet szül

semmi sem tökéletes
csak a semmi
jó lenne hát
csupán semminek lenni

hogyan ne legyen
kit egyszer elfeledni
hogyan ne legyen
kit egyszer elfeledni

Haikuk

Indulat

ketyegő hangok
csonka mondat határán
szavak robbannak

Szabadesés

lendülő karok
ha kétségbeeséstől
markolnak semmit

Örök

a te csillagod
éjem hasadékain
kialvatlanul

Légszomj

huzatos a hit
rés a siratófalán
vagy csak légszomj az

Nélküled

fényragyogásban
nélküled üres nyomot
hagyott tegnapod

Ragyogás

csodáknak helye
ahol mégis felragyogsz
felszáll a harmat

Bár lehetne

életed élni hogy merjed
ha se arra se semerre
ha se arra se semerre

mert csak itt és mindig most
az élet már tervet sem oszt

ki tudja azt hogy miért
kéne verselni és kiért

talán azért valaki ért
hogy érdemes valakiért

hátha itt és mindig csak most
az élet még tervet is oszt

ha már se arra sem erre
talán lehetne bár lehetne

és még értelme is volna
ha élet életről szólna

meghúnyázkodni se soha
megalázkodni se soha

a hely bármilyen mostoha
lenni vagy menni nincs hova

magad elől nem futhatsz el
még akkor sem ha menni kell

ha lehetne bár lehetne

Hajótörés, 2006

Egy kórházi este emléke

ahogy a homály befonta csendzuhatagba
berobbant váratlanul egy sziréna hangja
esztelen
este lett

ismét befejeződött egy napom
és már több adat állt a kórlapon
halmozott
halmaz ott

én meg itt kinyúlva fekszem az ágyon
és lerágott csont – életemet rágom
mint korább
még tovább

Reménykedés

átutazóban mint egy idegen
ahogy jött úgy ment át az életem
nem érdekelt senkit hogy élte meg
és hogyan éli meg az életet

hiszen ő is már rég mindenkitől
magától is elidegenedett
feltételezve nézi a nagy eget
ahonnan tán még remélhet kegyet

talán onnan remélhet kegyet

Bácsgyulafalva, 2012. január–április

Feszület, 2010